

der om Statteansættelsen Anmeldelse til Opholds-kommunen, der da er pligtig til at afgive en Del af det af samme udstrevne Skattebidrag til den andelsberettigede Kommune.

Lüttichau har anset det for rettest, at stille Forslag om en Begrænsning af den foreslaaede Bektatning af Aktieselskaber m. m.

S. øvrigt henviser vi til de af os i Forening stillede Vædringsforslag, Lüttichau tillige til Vædringsforslag Nr. 11 og 14.

Medundertegnede S. Scavenius, der ikke kan slutte sig til Flertalsforslaget, stiller et selvstændigt Forslag, og skal i den Anledning fremføre nedenstaaende Bemærkninger.

I gamle Dage var den kommunale Skatteordning den, at i København havde Skatter paa fast Ejendom og paa Næring — foruden enkelte indirekte Afgifter — i Købstæderne Skatter paa fast Ejendom, paa Næring og paa Formue, og Lejlighed, paa Landet Hartkorsstat og Skat paa Formue og Lejlighed. Desværre gif man ved Omordningen af de kommunale Skatter i København ved Lov 19de Februar 1861 til at ophæve Næringskatten og i dens Sted indføre Indkomstkatten, i Steden for at lade Næringskatten bestaa og ved Siden af som supplerende at paalægge en Indkomstkatt. I Konsekvens heraf gif man saa videre, og ved Lov 11te Februar 1863 ophævedes Næringskatterne i Købstæderne og Skattevesenet ordnedes ogsaa der paa Basis af faste Ejendomskatter og den personlige Formue- og Lejlighedskatt. Paa Landet bestaar den gamle Ordning endnu. Denne Ophævelse af Næringskatten har baaret sin naturlige Frugt i alle de Urimeligheder og Uretfærdigheder, som der nu med Rette klages saa stærkt over fra Købstædernes Side. Disse Urimeligheder og Uretfærdigheder ligge klart nok for nærmere at gaa ind paa dem anser jeg for unødvendigt. Spørgsmaalet er kun, hvorledes raades Bod paa dem, hvorledes

tilbejbringes den retfærdigste kommunale Skatteordning.

Den Befolkningen paahvilende Skattebyrde maa nødvendigvis udredes af Befolkningens aarlige Indtægter. Al Skat byrder derfor direkte eller indirekte paa Indtægten. Deraf følger jo imidlertid ikke, at enhver Indtægtskilde skal og bør svare forholdsvis lige meget. Der kan være gode Grunde til, at Indtægt af Formue bestattes højere end Indtægt af personlig Virksomhed: at imaa Indtægter fritages for Skat eller dog svare forholdsvis mindre end større Indtægter; at der maasse ogsaa kan og bør tages Hensyn til rent personlige Forhold som mange Børn m. v. Alle herhen hørende Spørgsmaal kunne dog først komme til Afgørelse, naar man er bleven enig om Stattegrundlaget.

— Forbrugs- (og Lufsus-) skatter kunne fornuftigvis kun være Statskatter. At opkræve Accise ved Byens Porte som i gamle Dage, kan der jo ikke være Tale om. (At Staten maaste kan finde sig foranlediget til at lade Kommunerne tilflyde en Del af sin Forbrugsafgifter er en Sag for sig, og vedrører ikke det foreliggende Spørgsmaal.) En Undersøgelse af, hvorvidt Forbrugsafgiften ramme Skatteevnen paa retfærdig Måde, ligger derfor ikke for her. — Skat paa fast Ejendom er en betvem Kommuneskat; men skal Skatten udredes af Ejeren uden Hensyn til hans Nettoindtægt af Ejendommen, kan den, det ligger i Sagens Natur, aldrig blive en rationel retfærdig Skat. Skat paa fast Ejendom er tillige en Skat paa den Næring, der uløseligt er knyttet til den faste Ejendom. Gaar man derfor ikke til ad den ene eller den anden Vej at paalægge ogsaa anden Næring Skat, begaas en Uret.

Den i sig selv mest rationelle Statteordning vilde være en direkte Skat paa Indtægtskilden, der fordeltes i et lovbestemt Forhold paa de Personer, der drage Indtægt af Kilden. Saaledes f. Eks. vilde Skatten paa en bortforpagtet tiendepligtig Arvefæsteejendom blive fordelt paa Herligheds-ejeren, Arvefæsteeen, Forpagteren, Tiende-